

Nüüd arwas naene, et kõll hää oleks, kui nad omale veel ühe lehma ja hobuse soovitissi wad. „Mu naene,” ütles jälle mees ja fõlietas raha, mis püksi taskus oli üle jaänud. „Mis tarvis tahame nii tühja aja pärast oma soovimise ära anda! Lehma ja hobuse wöime juba niisamuti saada.

„Dige, juba ühe aasta pärast oliwad lehm ja hobune ära teenitud. Mees õterus rõõmsa meelega läsi j: ütles: „Waata, nüüd oleme jälle ühe aasta oma soovimist hoidnud, ja ometi föik saanud, mis soovisime. Kas meil ei ole õnne!” Aga naene püüdis meest nii laugele wita, et ta üks kord oma soovimist awaldaks.

„Ma ei saa enam sinust arugi, nii oled sa teisels läinud,” ütles ta pool pahaselt. Enne kaebasid ja eegasid sa ifla ja soovisid enesele seda ja teist ja nüüd, kus sa seda saada wöid, mis sa tahad, waewad ja foornad ja ennast, oled föigega rahul ja iased föige kaunimad aastad mööda miinna. Sa wöid minu pärast funingaks, feistriks, suureks herraiks, rikkaks, vägewaks talupojaks saada föik funad wöiksiwad sul täis raha olla — aga ometi ei taha sa etsust wöötta, mis omale pead soovima.”

„Jäta oma tagaajamine ja punnimine,” wästas mees. „Meie oleme veel noored mõlemad, ja elu on pikk. Üks ainuke soovimine on sõrmuses. See on pea soovitud, kes teab, mis meile edespidi wöib juhtuda, kus meil sõrmust tarvis on. Kas meil siis puudus on mõnest aejast? Kas me ei ole seit saadis, kui meil sõrmus on, juba nii jõukaks saanud, et föik inimesed imel s panewad? Selle pärast

ole mõistlik. Sa wöid ju aega mööda seda enam järele mõtelda, mis enestele peame soovima.”

Sellega olt sõne esiteks otsas. Oli ka tõestet nõnda nagu oleks sõrmusega täis õnnistus majasse tulnud. Küüned, aidad ja fambrid saiwad aast, aastalt enom täis, ja mõne hää aasta pärast oli waelest talupojast rikas mees saanud, kes pääew pääewa föriwa sulastega tööd tegi ja toimetas, nagu tahaks ta terivet ilma oma alla saada, aga öhtul rahuliselt ja woguseste maja usse ees istus ja enesele „tere öhtut” joewida laškis.

Mõnda läks palju aega mööda. Siin ja sääl, kui abielutahwad lahkestete oma wahel oliwad, tuletas naene mehele sõrmust meelde ja rääkis ühte ja teist, mis soovida. Aga et mees iga kord ütles, aega olewat veel kõll, siis rääkis ka naene wiimaks harwemalt seit aejast, funi see pea sugugi enam ei jündinud. Mees ise keerutas kõll mitu korda sõrmust pääewa ümber, waatas teda, aga hoidis sääl juures midagi soovimast.

Kolm, nelifümmend aastat läksiwad mööda, ja talupoeg ja ta naene oliwad wanaks ja halliks läinud, aga ifla ei olnud soovimine soovitud. Wiimaks andis Jumal neile ühel ööl mõlematele öndsa surma.

Lapsed ja lastelapsed seisivad nende punsätkide ümber, ja kui üks neist sõrmust talupoja sõrmest tahtis ära tõmmata, ütles föige waneni poeg:

„Kas isa wötab sõrmuse hauda kaasa. Ta pidas teda terve eluaaja imeslajal wiisi. Ju ta alle wist kaunis mälestus on. Niisama waatas ka